

anse for ligefrem urigtigt. Det forekommer mig at være en Selvfølge, at Skatteprocenten maa bestemmes efter Forholdet mellem den samlede Sum af Skatteværdierne, de skattepligtiges Indtægt, og den Stat, Kommunen skal udrede.

Jeg skal dernæst gaa over til § 3, hvort Lovforslagets efter min Mening største Fejl findes. Her laas jo fast, at det er Opholdskommunen, der skal have Lov til at paaligne Skatter, og Opholdskommunen, der skal fordele Skatterne mellem de forskellige Næringskommuner. Det er et Princip, som strider imod, hvad man tidligere fra alle Sider har været enig om, og et Princip, som efter min Mening er absolut urigtigt. Jeg vil i saa Henseende minde om et Folketingsudvalgs Erklæring fra 1879. Der blev den Gang ogsaa gjort Forsøg paa at gennemføre den mellemkommunale Bæftatning paa Grundlag af det samme Princip, men da erklærede Udvalgets store Flertal, ikke blot hele Venstre, men ogsaa enkelte Medlemmer af Højre, at man ikke kunde tiltræde denne Tanke, fordi dens Gennemførelse foruden til adskillige praktiske Ulemper vilde føre til det principstridige Resultat, at den Del af Staten, der tilflyder Opholdskommunen, hverken staar i Forhold til denne Kommunes Behov eller de øvrige derboende Skattehders Stat. Det vil vistnok erkendes, at naar man skal beskaffe nogenlunde retfærdigt, gælder det om, at Staten staar i Forhold baade til Kommunens Behov og til de øvrige Skattehdere. Det er ikke Tilfældet, naar ikke Næringskommunen faar Lov til at beskaffe helt eller delvis den Indtægt, som vedkommende har haft i Næringskommunen. Jeg har hørt indvende, at det ikke var muligt at naa til en Overenskomst eller til et Resultat om Gennemførelsen af det Princip, at det er Næringskommunen, der skulde have Lov til at paaligne Stat, og at man derfor var nødt til at forlade det Princip, som alle, baade Regeringen og Højre og Venstre, for en Del Aar tilbage vare enige om var rigtigt. Jeg har som sagt hørt indvende, at man var nødt til at opgive dette Princip, fordi man ingen Vej kunde komme med det. Selv det ærede Medlem i Folketinget, som havde stillet Forslag i 1891 om at forlade dette Princip, erklærede, at det andet var det hensigtsmæssigste og bedste. Jeg har hørt sige, at det skulde være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at komme nogen Vej med det gamle Princip, men jeg forstuar ikke, hvorledes man i det hele taget kan komme ind paa at sige noget saadant, thi, som jeg allerede tidligere har gjort gældende, have Folketinget

og Landstinget ikke hidtil gjort et eneste alvorligt Forsøg. Desforuden er som sagt Princippet om Næringskommunernes Ret til at beskaffe, tidligere godkendt baade af Folketinget, Landstinget og Regeringen. Det er godkendt i Krigsskatloven af 1864, § 6 c., i Loven af 25de Juli 1869, § 9 c. og ved Indkomstskatteloven af 2den Juli 1870, §§ 11 og 13. Og jeg ved ikke af at sige — jeg har i alt Fald ikke hørt Tale derom — at man har fundet sig besværet over eller fundet Ulemper ved de Forsøg, der ere blevne gjort, saa jeg kan ikke indse, hvorfor man saa uden videre skal forlade dette Princip, naar man dog erkender, at det er rigtigst at saa det saa vidt muligt gennemført.

Om § 4 vil jeg sige, at Begyndelsen forekommer mig lovende. Første og andet Punktum kan jeg fuldt ud tiltræde, navnlig andet Punktum, som bestemmer, at Reglerne for Udfindelsen af Nettoindtægten bestemmes efter Grundsætningerne i Lov om Reglerne for Udskrivning af Indkomstskat af 2den Juli 1870, § 2. Men det underer mig noget, at man, naar man finder, at disse Regler ere brugelige og hensigtsmæssige der, saa dog ikke anvender de samme Regler for hele Landets Vedkommende, de samme gamle Regler, som have vist sig at være gode. — Saa hedder det videre: „Dog bemærtes, at Nettoindtægten af Jordbrug, som ikke er bortforpagtet, sættes til 4 pCt. af Ejendommens (derunder indbefattet Bygning, Bæftatning og ud- og indvendigt Inventarium) Værdi i Handel og Vandel, kun med Fradrag af Prioritætsrenter.“ Det forekommer mig, at denne Bestemmelse er meget ufuldstændig, og jeg tror ogsaa, at den er urigtig. Den er baade for høj og for lav; den er alt for lav, hvis man derigennem vil bestemme Indtægten af et Jordbrug eller en Mand's Skatteværdi, som driver et Jordbrug. Lad os f. Eks. sige, at en Mand driver et Jordbrug, som er 30,000 Kr. værd, og har en Prioritætsgæld derpaa af 25,000 Kr. — desværre er det jo meget almindeligt — saa er han kun Gjer af 5,000 Kr., og sætte vi dem til en Rente af 4 pCt., saa skal hans Indtægt, som Forslaget her lyder, beregnes til 200 Kr. Men det er soleklart, at der er ingen Mand med Familie, der kan leve af 200 Kr. om Aaret, han bruger selvfølgelig langt mere. De 200 Kr. strække ikke synnerlig videre end til Husleje og Brændsel, og havde han ikke mere, vilde han ikke saa en eneste Bid Brød til at putte i Munden paa Kone og Børn. Det er altsaa tydeligt nok, at faktisk har han betydelig større Indtægter, og derfor have vi ogsaa